

Xuyên Toa Chư Thiên

Chương 193 : Chương 194: Tru tận giết tuyệt

Trên không trung, cuồng phong tứ ngược.

Phía dưới mặt đất, oan hồn kêu rên.

Tiểu Tam Tiểu trầm mặc hồi lâu mới nói: "Vậy thì sao? Non sông vẫn là non sông, Thần Châu vẫn là Thần Châu, trăm ngàn năm sau vẫn như thế, đây mới là sắc thái vĩnh viễn không thay đổi."

Sở Dương lạnh cả tim.

Lời nói của Tiểu Tam Tiểu bình thản nhưng cực kỳ lãnh khốc.

Nói bóng gió, phóng nhãn thiên hạ, chết nhiều người thì đã sao? Cực khổ lại như thế nào? Trăm ngàn năm sau vẫn sẽ vui vẻ phồn vinh!"

Đây là tàn nhẫn bậc nào.

Đối lập tức tàn nhẫn.

Sở Dương lạnh lùng nói: "Người nhìn khắp lịch sử tang thương, nhìn khắp cả thương hải tang điền, nhìn khắp cả hưng suy thay đổi cho nên người liền thờ ơ lạnh nhạt, ngồi nhìn phong vân?"

Tiểu Tam Tiểu bỗng nhiên cười nói: "Phong vân sẽ không thay đổi, non sông sẽ không thay đổi, thiên địa này cũng sẽ không thay đổi, như

thế đủ rồi, chẳng phải sao?"

Sở Dương rét run cả người: "Nhưng người trơ mắt nhìn hai đứa con trai tai họa này của người gây tai họa đại địa người nuôi sao?"

Tiểu Tam Tiểu dạy dỗ: "Không có đại kiếp thì sao có thể trưởng thành? Hôm nay thiên hạ chẳng phải xuất hiện các người sao? Nếu như thái bình thịnh thế thì sao có được võ đạo hưng thịnh? Nhìn vấn đề không thể phiến diện, người trẻ tuổi!"

Sở Dương nhìn chăm chăm Tiểu Tam Tiểu chỉ chốc lát, thở dài một tiếng: "Người đã tuyệt tình diệt tính với phiến đại địa này như thế, ngay cả một chút đồng tình với con dân Thần Châu có huyết mạch giống người cũng không có, trong mắt người chỉ có hai đứa con trai, mặc bọn hấn gây nhốn nháo khiến thiên hạ này như đồ chơi, vậy mà người còn tìm ra cơ đương nhiên phải thế. Đã thế, lưu lại các người có ích gì?"

Trước kia hấn rất kính nể Tiểu Tam Tiểu, nhưng hiện thực hôm nay đã đánh nát nguyện vọng mỹ hảo của hấn.

Những lời đối phương mới nói khiến hấn phi thường xúc động.

"Sống lâu thật có thể coi nhẹ hết thảy?"

"Kinh lịch nhiều hơn thực sẽ không còn cảm động?"

"Ngàn năm tuế nguyệt, sống lâu vạn năm thực sẽ thái thượng vong tình? Chỉ còn người và chuyện muốn quan tâm? Về phần những thứ khác thì tất cả đều là sâu kiến, ra sao thì ra?"

Nghĩ đến đủ loại vấn đề, Sở Dương lạnh lòng.

Vừa chuyển động ý nghĩ, nhớ tới bản thân.

Kinh lịch mấy thế giới, từ bắt đầu mê mang hưng phấn đến sau cùng lạnh nhạt.

Từ trước kia thương hại đến chỉ lo đại cục.

Tất cả những chuyển biến này, nhìn lại Tiểu Tam Tiểu, hẳn bỗng nhiên có cảm giác mãnh liệt: Có khi nào tương lai ta cũng như thế?

Sở Dương khe khẽ thở dài, lắc đầu tìm lại suy nghĩ trong lòng.

Tương lai hẳn không nhìn thấu, cũng không biết có thể đi bao xa.

"Chuyện ta có thể làm là kiên trì bàn tâm, thủ vững ranh giới cuối cùng!"

Sâu trong tâm linh, Sở Dương hoạch xuất cho mình một chỗ, cẩn thận trân tàng.

Kia là lương tâm.

Kia là ranh giới cuối cùng.

Đó cũng là sơ tâm!

Kia cũng là bản phận đạo đức của một người.

Sở Dương chỉ tay tới Nạp Hư giới, nhưng không nhịn được hỏi: "Người sẽ xử lý ta như thế nào? Sẽ đối xử với hoàng thành ra sao?"

Đại Dương Gia cười gằn nói: "Lão gia hỏa, hấn mới này xem giết ta, ta nếu không báo thù thì không biết có nổi điên không đây?"

Đại Ma Thần lãnh khốc nói: "Còn những sâu kiến kia nữa, chúng có thực lực uy hiếp ta thì không nên lưu trên thế gian!"

Tiểu Tam Tiểu trầm mặc một lát, sau đó quay người lại, nhẹ bước một bước liền bước lên lưng Long Quy, nói: "Thần Châu dù sao cũng là Thần Châu của chúng ta!"

Ha ha ha!

Đại Dương Gia cuồng tiếu: "Ta mặc dù hận người nhưng chuyện này người làm không tệ, thiên hạ này chính là của chúng ta, há có thể để cho người khác nhúng chàm? Há có thể để cho người khác thống trị?"

Đại Ma Thần cười: "Đây là bãi săn của chúng ta, lão gia hỏa, chờ tương lai, huynh đệ chúng ta sẽ hảo hảo lập ván kế tiếp với người? Trăm ngàn vạn năm sau, chỉ có chúng ta mới là chủ nhân thế gian!"

Vô Danh run rẩy.

Nhiếp Phong sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Bộ Kinh Vân trên người đã ngưng tụ sát khí thành thực chất.

Dù là Kiếm Thánh không hỏi thế sự cũng phải phẫn nộ.

"Đã như thế, vẫn câu nói kia, lưu các người lại để làm gì!"

Sở Dương không tiếp tục chần chờ, lấy ra Hiên Viên kiếm, lập tức một cỗ bá khí hoàng đạo quét ngang thiên hạ, kim sắc kiếm quang xông lên thiên không khiến cho Tiểu Tam Tiểu chuẩn bị rời đi phải dừng lại, nghiêng đầu nhìn lại.

Tiểu Tam Tiểu biến sắc mặt: "Hoàng đạo thánh kiếm! Chuôi kiếm này người còn chưa xứng có được, đưa cho ta đi!"

Hắn vung bàn tay lớn lên hòng muốn mạnh mẽ cướp đoạt.

Sở Dương chỉ cười lạnh, sau đó hét to: "Tiền bối, còn không xuất thủ thì chờ đến khi nào?"

"Sâu một nên bị diệt!"

Dứt lời chính là một đạo kiến khí đánh phá không gian, giáng lâm mà tới.

Giờ khắc này, không gian trong phạm vi trăm dặm toàn bộ ngưng kết, dù là Tiểu Tam Tiểu cũng đứng im bất động, chỉ có trong con mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, còn cả vô tận không hiểu.

Long Quy muốn giãy dụa nhưng lại không thể nào động đậy được.

Chớ nói chi Đại Ma Thần cùng Đại Đương Gia, cả hai chỉ còn lại tuyệt vọng hoảng sợ.

PHỐC! PHỐC!

Kiểm quang hạ xuống diệt đi nguyên thần của Tiểu Tam Tiểu, vỡ vụn Đại Ma Thần, chôn vùi Đại Đương Gia, ngay cả Long Quy cũng mất đi khí tức.

Ba đại cường giả đương đại, cộng thêm một Long Quy cứ thế bị diệt sát tại chỗ.

VÙ... VÙ... VÙ...

Phong thanh nghẹn ngào, khôi phục bộ dáng trước kia.

Sở Dương lại cứng ngắc trên không trung, lộ ra vẻ cực độ chấn động.

Đại Đương Gia cùng Đại Ma Thần là hắc thủ sau màn lần lượt thôi động phá diệt đại kiếp, là tồn tại siêu việt Đế Thích Thiên, căn cứ suy đoán dựa theo tình huống giao thủ thì vị này hẳn là đạt đến Ngưng Thần cảnh đỉnh phong, thậm chí nửa bước tiến tới Hóa Thần cường giả, cường hãn cỡ nào?

Đại Ma Thần tuyệt đối cũng không kém.

Còn có Tiểu Tam Tiểu ắt chính là cường giả Hóa Thần cảnh không thể

ngghi ngờ.

Tồn tại tuyệt thế như thế mà lại bị tiêu diệt chẳng khác gì sâu kiến.

Thậm chí ngay cả giấy dựa một chút cũng không làm được.

"Xích Tùng Tử rốt cục mạnh cỡ nào? Chân Thần? Ít nhất cũng là cường giả Chân Thần, bằng không sao có thể dễ dàng diệt sát được Tiểu Tam Tiểu?"

Sở Dương cười khổ một tiếng, hần phát hiện thực lực bản thân cực kỳ nhỏ yếu.

Gặp phải cường giả Ngưng Thần cảnh thì hần còn khả năng chém giết; đối mặt Hóa Thần thì chỉ có thể đợi bị giết; còn như gặp Chân Thần? Có lẽ thổi một hơi cũng có thể hóa hần thành tro bụi.

Trên Thiên Vũ đại lục còn tồn tại trên cả Chân Thần.

Nghĩ tới đây, hần nhếch nhếch miệng, cúi người hành lễ với không trung, cung kính nói: "Đa tạ tiền bối xuất thủ!"

"Người làm cũng không tệ lắm, nhưng như thế vẫn chưa đủ!"

Dứt lời, một loại khí cơ nào đó đã biến mất không còn tăm tích.

"Còn chưa đủ à?"

Sở Dương bất đắc dĩ, quay người về tới trên tường thành.

"Dương nhi, vị vừa rồi là?"

Kiểm Thánh lộ ra vẻ kinh sợ trước nay chưa từng có.

Đại Dương Gia và Đại Ma Thần tuy mạnh nhưng hẳn có thể đối mặt, Tiểu Tam Tiểu cũng chỉ khiến hắn giật mình mà thôi, nhưng vị mới rồi khiến hắn thật sự chấn động.

Đặc biệt là bốn đạo kiếm khí kia khiến hắn cảm giác ngưỡng mộ.

Khiến kiếm tâm của hắn cũng phải thần phục.

"Hắn chính là Xích Tùng Tử tiên bối!"

Sở Dương đã từng đề cập tới.

Kiểm Thánh nghe thế thì gật đầu: "Hóa ra là vị tiên bối kia, trách không được. Bốn đạo kiếm khí vừa rồi khiến ta có cảm giác thanh niên vén ra mây mờ, tựa hồ ta thấy được diễn hóa kiếm hai mươi tư?"

"Kiếm hai mươi tư?"

Vô Danh cũng trở về lại, hắn chợt phát hiện hắn hiểu thiên hạ này còn kém xa thanh niên trước mắt. Nhưng lời của Kiểm Thánh lại khiến hắn bị hấp dẫn tinh thần.

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong chỉ lặng lặng đứng đó.

Hai người bọn họ bị ai phát hiện, trong chiến đấu như thế mà chỉ có tác dụng tối đa là phụ trợ.

Kiểm Thánh thừa nhận, nhìn thẳng Vô Danh: "Không sai. Nếu người không đột phá thì e là không có cơ hội đuổi kịp ta!"

Kiểm Thánh ngẩng đầu tựa như có nghi hoặc: "Ta chẳng những thấy được cách diễn hóa kiếm hai mươi tư mà thậm chí còn thấy được... Tựa hồ một phương kiếm giới, nhất kiếm diễn vạn pháp, nhất kiếm thành thiên địa!"

Vô Danh toàn thân đại chấn.

Sở Dương lại lộ ra vẻ giật mình, lại như có điều suy nghĩ.

Chờ khi bọn hắn trở lại hoàng cung thì toàn bộ phản loạn trong hoàng thành đã bị bình định hoàn toàn.

"Chí tôn, tất cả mọi người đáng giết đã giết, nên bắt đã bắt, trải quan trận này thì hoàn thành không còn gian nan khổ cực nữa!"

Đoạn Lăng toàn thân nhuốm máu, sát khí bùng bùng, quỳ một gối xuống trên đại điện, thanh âm âm vang rung động.

Sở Dương gật đầu: "Làm không tệ! Đoạn Lăng, ta cho ngươi toàn quyền quyết định mọi chuyện, diệt sạch những tông phái cùng gia tộc tham gia lần phản loạn này cho ta. Đương nhiên, đừng quên thư tịch và truyền thừa võ học của bọn hắn!"

"Vâng, chí tôn!"

Đoạn Lăng mừng rỡ.

"Từ nay về sau, ta sắp sáng tạo ra thịnh thế trước nay chưa từng có!"

Sở Dương đứng dậy, giang hai cánh tay ra.

LINK Truyện:

Xuyên Toa Chư Thiên <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/xuyen-toa-chu-thien-2806749.html>

LINK Chương này:

Chương 194: Tru tận giết tuyệt <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/xuyen-toa-chu-thien-2806749/chuong-193.html>